

VAJ
KILAND

OSTAVLJENA

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

Vi Keeland

JILTED

Copyright © 2025. JILTED by Vi Keeland

The moral rights of the author have been asserted.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za sve one dame,
kojima je srce slomljeno pred oltarom.
Onaj koji vas zaslužuje uskoro će doći.*

1

Sloun

„Oh, blagi bože.“ Elajdža je zatreptao ka meni. „Zezaš me?“

Nasmejala sam se i podigla ruku da pozovem svog brata Vila. „Nikako. To nam je što nam je.“

Moj brat je prišao. Obrisao je ruke krpom sa šanka i prebacio je preko ramena. „Šta sad hoćeš, Poni?“

Zakolutila sam očima. „Ja ću još jednu margaritu a Elajdža...“ Pogledala sam ga i čekala da moj najbolji prijatelj, kolega s posla i partner u zločinu popuni prazninu. Ali bio je previše zauzet slinjenjem na Vilija. Odmahnula sam glavom. „I on će margaritu. Ali ledenu a ne sa ledom.“

„Ledenu.“ Vili je otpuhnuo. „Stižu odmah *dva čira na dupetu.*“

Elajdža se pridigao sa stolice i nagnuo preko šanka da isprati pogledom Vila. „Jesi li *sigurna* da nije gej?“

„Kresnuo je pola mojih drugarica u srednjoj školi, oženio se curom sa koledža i ima ćerku.“ Pokazala sam rukom ka bratu. „Osim toga, kako ti je to palo na pamet? Nosi *braon* košulju, *crne* pantalone i zelene *plastične klompe.*“

Elajdža je nabrao nos. „Da, to je stvarno loše. Ali prešao bih preko toga zbog onih izvajanih crta lica.“

Nasmejala sam se.

„A zašto te zove Poni?“

„Da bi me nervirao. Stvarno bih se unervozila kad bi me učiteljica prozvala u osnovnoj školi. Stekla sam naviku da ponovim pitanje pre odgovora. To bi me nekako umirilo. Vil i moj drugi brat Travis saznali su za to i počeli da me zovu Ponovi. S vremenom se skratilo u Poni.“

„Zgodan i duhovit. Tačno moj tip. Kakva šteta.“ Elajdža je uzeo lešnike iz male činije na šanku, bacio jedan u vazduh, podigao glavu i otvorio usta. Lešnik ga je pogodio u obraz i pao na pod.

„Možda je neko hteo da se našali s nama?“ Pokazala sam ka papirima rasprostrtim na šanku – našem zaduženju u poslednji tren za večeras. „Kako je mlada mogla da izabere te haljine?“

„A šta tek da se kaže za one šeširiće? Nismo u Engleskoj a to neće biti venčanje u vrtu. Možda si u pravu. Neko nas zavatlava.“

Pogledala sam telefon da vidim koliko ima sati. „Uh, već je četiri. Moramo uskoro da krenemo. Reci Vilu da sam otišla da se presvučem kad nam donese piće. Presvući ću se u stilu Supermena u ostavi. Veća je od WC-a, neću da opet umočim haljinu u šolju kao prošlog puta.“

„U redu, ali kad dođe red na mene da se presvučem, nemoj da mu kažeš da sam tamo“, Elajdža je namignuo. „Hoću da naleti na mene golog.“

Navukla sam jednu od standardnih MCH* koje uvek nosim na venčanjima s kojih izveštavamo i uparila sam je sa sjajnim srebrnim cipelama s tankom, visokom štiklom. Nakon toga sam popravila šminku i rastresla kosu u pokušaju da joj dam volumena. Kad sam izašla Elajdža je od smeha zabacio glavu a Vil je stajao s druge strane šanka s lukavim osmehom.

* Mala crna haljina.

Ovo nije dobro. „Šta god da ti je rekao“, bacila sam torbu sa stvarima na barsku stolicu, „sigurno je slagao. Ne veruj mu.“

Elajdža se nasmejao. „Znači sa sedam godina nisi svima podelila pozivnice za venčanje s vašim kućnim ljubimcem koji ti je tokom cele ceremonije skakao na leđa?“

Namršteno sam pogledala Vila. „To se desilo samo zato što mi je ovaj kreten, praveći se da mi čestita, namazao kikiriki-puter po haljini. Badi je obožavao kikiriki-puter. Čim neko otvori teglu zaskakao bi jastuk na kauču.“

Elajdža je nastavio da se cereka. Šteta što taj incident nije umanjio moju opsednutost venčanjima. Poštedeo bi me mnogo bola i možda bih danas bila pravi novinar a ne izveštač za časopis *Nevesta*.

„Idi da se presvučeš, Elajdža.“ Uperila sam prst u brata. „A ti idi da uživaš u pažnji sedamnaestogodišnjakinja koje flertuju s tobom da bi ih pustio da naruče piće s ličnom kartom sestre od tetke koja ima dvadeset devet godina.“

„O, bože dragi“, rekao je Vil. „Neko je nadrždan.“

„Nadrždan? A što da ne budem nadrždana? Idem na još jedno venčanje na koje mi se ne ide u subotu uveče.“

„Dobila si menstruaciju, zar ne?“

Razrogačila sam oči. „Gubi se, Vile.“

Moj brat nije imao loše namere. Prosto, takvi smo – zvozanje i zadirkivanje je naš jezik ljubavi. Ali bila sam nadrždana celo popodne. Ili već šest meseci. Volela sam svoj posao. Doterivanje za odlazak na ekstravagantna venčanja i pisanje o njima. Od toga sam živela, plaćala račune. Deljenje saveta zajednici od jedan i po milion budućih nevesti koje me prate na društvenim mrežama? To je za mene bio posao iz snova, kojim sam želela da se bavim i pre no što sam dovoljno porasla da isplaniram elegantno venčanje u dvorištu s Badijem, našim kućetom. Bila sam opsednuta

venčanjima još odmalena. Možda sam čak i zavisnik, navučena na venčаницe, romantične filmove o venčanjima, sale za svadbe. Sa deset godina imala sam spreman tekst za celu svoju buduću svečanost. Moji roditelji živeli su kao u bajci a ja sam verovala da ću dočekati svoj srećan kraj. Za to sam živela. *Glupo*. To sad znam. Ali trenutak kad sam se verila bio je najsrećniji u mom životu. Onda je došao najvažniji dan i ... ostala sam da stojim sama pred oltarom. *Ostavljena*.

A posle toga ljubav prema svemu u vezi sa venčanjima se ukiselila. Kao mleko ostavljeno na vrelom letnjem danu, usirila se. Da i ne pominjem da je sutradan moj prvi mladoženja Badi uginuo. Imao je dvadeset jednu godinu, tom dobu mnogi psi se ni ne primaknu, tako da to nije bilo iznenađenje, ali svejedno, da li je to u redu? I to dan nakon što sam ostavljena kod oltara.

Elajdža se vratio kicoški elegantan kao i obično. Ja sam volela da nosim jednostavnu crnu haljinu i da se ne ističem dok radim. To nije bio njegov stil. Ove nedelje odabrao je mornarski plavo odelo, pantalone sa uskim nogavicama koje se završavaju na pet santimetara od članaka i plišane cipele u boji burgundskog vina. Neka jednostavnija kombinacija ne bi se slagala s njegovom platinastoplavom kosom i korejskim poreklom. Malo je muškaraca koji mogu da iznesu taj stil, ali Elajdžina samouverenost sve je mogla da učini efikasnim. Progurala sam ogorčenost i na silu se nasmešila. „Zasenićeš mladoženju u tom izdanju.“

Nasmešio se. „Pa, zar nije uvek tako?“

* * *

Dva sata kasnije ušli smo u salu za venčanja u *Šato L'Amuru*. Elajdža je stao u pola koraka. „Poslednja šansa“, kazao je.

„Molim te, reci mi da se neko našalio s nama i da snimaju film s radnjom iz devetnaestog veka.“

Odgovorila sam grimasom i ugledala jednu od deveruša. Žena je izgledala kao da je došla iz filma *Prohujalo sa vihorom* sa džinovskom haljinom. Gore je izgledala uživo nego na fotografijama koje smo dobili unapred sa imenima kreatora. „Možda je jedna od onih što dočekuje goste sa šampanjcem. Znaš, koje nose velike haljine sa stotinama čaša šampanjca.“

„Vidiš li negde šampanjac?“

„Ne, ali... budimo optimisti.“ Baš kad sam završila rečenicu, ušle su dve žene u identičnim haljinama.

Elajdža me je podbo laktom. „Izgleda da imaju tri dame koje dočekuju goste.“

Uzdahnula sam. *Sjajno*. Ovih dana mi je teško da pišem nadahnute članke čak i o venčanjima organizovanim s dobrim ukusom. „Moraćemo da se fokusiramo na mladu.“

Nasmejao se. „A šta misliš ko je izabrao ta čudovišta od haljina? Kladam se da u poređenju s njom ove dame izgledaju kao da su sišle s naslovne strane *Voga*.“

Bio je u pravu. „Nije važno što je strašno; moramo da zapamtimo da je ovaj zadatak stigao od Hejza lično. Zato sve mora da izgleda zadivljujuće u časopisu. A Ted Hejz Mlađi je očigledno među zvanicama zato se postaraj da lepo snimiš sina velikog gazde.“

Elajdža i ja trebalo je da izveštavamo o drugom venčanju večeras, ali nevesta je morala da se podvrgne hitnoj operaciji, tako da je događaj odložen. Umesto toga, izvršni rukovodilac konglomerata i vlasnik magazina uleteo je sa zamenom. Mladoženja je porodični prijatelj ili tako nešto. Zato su moje pisanje i Elajdžine fotografije morali čitaoci da ostave bez daha.

Elajdža je klimnuo glavom. „Naravno.“

Prišla nam je žena u crnom prsluku s umornim osmehom. Pogledala je torbu s opremom koju je Elajdža nosio. „Jeste li vi tim za snimanje videa?“

Odmahnula sam glavom. „Mi smo iz časopisa *Nevesta*. Izveštavamo o venčanju za sledeći broj.“

„Oh.“ Namrštila se. „Snimatelji kasne. Mlada je... nestrpljiva.“ Pružila mi je ruku. „Ja sam Kler, jedna od mladinih pomoćnica. Ako vam nešto zatreba samo recite.“

„Možete li da nam pokažete gde je apartman za mladu?“

„Naravno. Pođite za mnom.“

Kad smo ušli, pet-šest deveruša lebdelo je po otmenoj prostoriji, ali nisam videla slavljenicu. „Da li je mlada tu?“, upitala sam. „Htela bih da se predstavim i da snimimo nekoliko fotografija pre svadbe o spremanju dama.“

„Ona je...“

„Da li me vi to zezate?“, vrisnula je žena iz druge sobe. „Ne mogu da verujem da mi se ovo dešava!“

Kler se nagnula i prošaputala. „To je mlada.“

Kad je zavrištala, pomislila sam na najgore. „Da li je... mladoženja otkazao venčanje?“

Kler je odmahнула glavom. „Ne, slomila je nokat, verovatno.“

Divno.

Vrata prostorije su se širom otvorila i Mladzila je umarširala. Frizura i šminka su bile besprekorne, bleštava tijara natakarena navrh glave, ali od vrata nadole i dalje je bila u pidžami. „Ko je sledeći?“ Pogledala je po sobi i pokazala na deverušu. „Ti! Skidaj haljinu i idi da te isprskaju.“

„Da je isprskaju?“, šapnula sam pomoćnici. „Šta se dešava?“

„Glavna deveruša je sinoć stigla. Živi na Floridi. Pajper je poludela kad ju je videla jer izgleda previše preplanulo. Pored nje će ostale izgledati bolesno blede na slikama. Sve

dame su sinoć dobile poruku da se danas pojave dva sata ranije. Pajper je unajmila osoblje da ih opsluži sprejom za potamnijvanje. Rekla je da to je obavezno.“

Razrogačila sam oči. „Šališ se?“

„Nikako.“ Pomoćnica mi je podarila umoran osmeh. „Moram da nađem nekoga ko ima ledene listiće. Ona ne voli kocke. Izvini me na par minuta. Srećno sa nevestom.“

Elajdža i ja smo se pogledali.

„Vreme za samouslužni koktel?“, upitao je.

„Čitaš mi misli, prijatelju.“

Iskrali smo se iz apartmana i krenuli ka lobiju da pronađemo šefa sale. „Zdravo, ja sam Sloun Karik, novinarka časopisa *Nevesta*, a ovo je moj kolega Elajdža Kim. On je fotograf. Da li vam je javljeno da ćemo izveštavati o venčanju za magazin?“

Šef se uspravio i nasmešio. „Da, oduševljeni smo što ste došli u *Šato*. Ja sam Leonard Fromer. Šta mogu da učinim za vas?“

„Hteli bismo da fotografišemo mesto gde će se služiti kokteli pre no što zvanice dođu.“

„Naravno, ovuda.“

Leonard nas je poveo dugačkim hodnikom koji je povezi-vao dve zgrade. Dok smo prolazili iz jedne u drugu iznenada se pojavio muškarac iz skrivenog hodnika. Prikočila sam da se ne sudarimo, ali od naglog zaustavljanja na onim visokim štiklama zanjihala sam se i izgubila ravnotežu.

Muškarac me je dohvatio za ramena i spasio, inače bih pala. „Opa.“

„Uh, izvinite. Nisam vas videla.“

Preleteo je pogledom po meni i nasmešio se. „Ja sam vas definitivno video.“

Sveca mu poljubim. Kakve oči! Da li je to moguće? Trep-nula sam nekoliko puta. Nikad nisam videla oči takve boje. Azurne, možda? Poput Karipskog mora iz aviona, ali te

dušice bile su u društvu najgušćih crnih trepavica. Bila sam tako ometena njihovom lepotom da nisam prestala da zurim i nisam videla ostale njegove atribute.

„Sloun...“, Elajdža je usporio i okrenuo se. „Idemo.“

„Da, izvini.“ Još jednom sam zaronila u one plave oči. „Izvinite još jednom.“

U potpunoj omamljenosti obišla sam muškarca i nastavila da idem za Elajdžom. Nakon nekoliko koraka, nisam mogla da izdržim, pogledala sam. Momak se nije mrdnuo. Stajao je i gledao me s iskrivljenim osmehom. Nažalost, tri koraka kasnije skrenuli smo desno i šou se završio. Stigla sam Elajdžu. „Da li si video oči onog momka?“

„Ne. Zašto?“

Odmahnula sam glavom. Odrekla sam se muškaraca pre šest meseci i nisam nameravala da dozvolim da me par lepih očiju skrene s puta. „Nema veze. Nije važno.“

Na kraju hodnika dvokrilna vrata otvarala su se ka lepom solarijumu. Visoka tavanica od stakla i tropske biljke stvarale su utisak kao da smo napolju, a imali smo udobnost klimatizovane prostorije. Šef nas je na brzinu poveo u obilazak i ostavio da na miru fotografišemo. Čim su se vrata zatvorila za njim, Elajdža i ja otišli smo pravo do jednog od šankova postavljenih naokolo.

Elajdža je prošao iza i izvadio dve čaše. „Gospođice? Šta biste izvolili? Samo da znate, kasnije ćemo posluživati deve-ruše s narandžastim flekama kao predjelo i kiselu mladu za večeru. S tim na umu trebalo bi da odaberete šta ćete piti.“

Nasmejala sam se. „Uzeću tekilu.“

„Odličan izbor. Odmah stiže.“

Prešla sam pogledom po lepoj sobi. Stolnjaci krem boje i veliki tamnopurpurni cvetni aranžmani na svakom stolu. Hortenzije, koje bih i ja izabrala na svom venčanju.

Elajdža je napunio čašicu i prosledio je na moju stranu šanka. „Prestani to da radiš.“

„Šta to?“

„Da razmišljaš o svom venčanju.“

Uzdahnula sam. „Volela bih da je to tako lako.“

„Dočekaćeš svoj dan. I biće to s onim ko to stvarno zaslužuje. Džoš je ionako bio previše dosadan i običan.“

Tužno sam se nasmešila. „Hvala na lepim rečima.“

„I taj pravi neće imati kurac ko iglu. Zaslužuješ velikog.“

U nedeljama posle mog venčanja utapala sam tugu u tekili. Previše alkohola na mene deluje kao serum istine i sad mi je bilo žao što sam se ispovedila pojedinim ljudima. Na primer, ponešto od onoga što mi je Džoš pričao prenela sam svom zaštitnički nastrojenom starijem bratu policajcu Travisu. Ali nikad se nisam pokajala što sam se napila sa Elajdžom i rekla mu da Džoš ima tanak alat. Detinjasto je to, znam. Ali svaki put bi mi izmamio osmeh kad bi to pomenuo.

Elajdža je slušatio dve tekile na moju jednu. Bolje je podnosio alkohol. Posle toga je snimio nekoliko fotografija lepe sobe za koktele i vratili smo se do Mladzile. Izgledala je još mahnitije i mrzovoljnije nego pre petnaest minuta, samo što smo sada uz alkohol manje za to marili. Kad je prestala da brblja preko telefona, zaključila sam da je dobar trenutak da joj se predstavimo.

„Zdravo, izvinite. Ja sam Sloun Karik iz časopisa *Nevesta* a ovo je...“

Prekinula me je. „Koji broj nosiš?“

„Hm... šest, uglavnom. Zašto?“

Oči su joj zaiskrile. „Oh, hvala bogu! Moraš da se obučeš.“

Pogledala sam nadole. „Pa, ja jesam obučena.“

„Ne govorim o toj dosadnoj stvarčici. Već o haljini de-veruše.“

2

Sloun

„Ne mogu da verujem da moram još i ovo da radim.“

Cereći se od uveta do uveta, Elajdža je škljocnuo još jednom fotoaparatom. „Imaću materijal za ucenjivanje godinama.“

Namrštila sam se. „Prestani da me slikaš. Već je dovoljno strašno što me je Mladzila nagovorila da ovo obučem. Neću da bude dokaza.“

„Dokaza? Dušo, videće te ceo svet kad se slike objave u časopisu.“

Razrogačila sam oči. „Apsolutno ne dolazi u obzir. Nećemo da objavimo sve slike sa svadbe.“

„Moramo.“

„Ne moramo. Ono venčanje Vedingtonovnih u Ist Hemp-tonu, u vinariji sa onom velikom gvozdenom skulpturom. Objavili smo slike mladinih i mladoženjinih zvanica zasebno.“

„Pa, svejedno ćeš biti na slikama deveruša.“

„Ne, pošto ćeš ti da ih snimiš. Samo se postaraj da budu bez mene u kadru.“

Pogledala sam svoj odraz u ogledalu. Kako je do ovoga došlo? Tren ranije mlada je kukala što jedna deveruša neće

doći – majka joj je jutros imala srčani udar i sad je na aparati-
ma. „Zar ne zna da ne sme da bude neparan broj deveruša?“,
mlada je cičala. „Upropastila mi je venčanje.“

Nikad u životu nisam videla ženu koja je toliko samoživa. To joj je jedna od najboljih prijateljica i našla se u teškoj porodičnoj situaciji, ali ova to nije registrovala. Znam da su mlade u haosu. I ja sam bila na ivici ludila kad sam organizovala svoje venčanje. Nisam mogla da spavam jer je moja buduća svekrva kupila haljinu koja se nije slagala sa mojim bojama. Ali stvarno, koga je briga šta žena nosi ako je zadovoljna onim što je izabrala? Ipak, nešto u oblačenju bele haljine skrojene za bajku tera nas da poželimo celu fantaziju – sve do poslednjeg glupog detalja.

Bože... Prišla sam ogledalu i pažljivo gledala stvarčicu na mojoj glavi. Volela sam cvetne ukrase, mislila sam da su elegantni i otmeni. Ali ova tamnopurpurna skulptura koja mi viri iz kose? Možda bi manekenka visoka tri metra mogla to da iznese u superobičnoj haljini sa šesirićem kao žižnom tačkom odevne kombinacije. Ali to ovde nije bio slučaj. Pogledala sam haljinu i odmahнула glavom. Mnogo loše. A nisam ni smela da pomislim koliko je ova nijansa ljubičaste u sukobu s mojom kestenjastom kosom.

Pogled mi se pomerio s odraza na muškarca koji je stajao iza mene. Elajdža se i dalje cerio kao budala.

„Ona čak i nije Engleskinja!“, jadikovala sam.

Nasmejao se. „To ti je najmanji problem, dušo.“

Stvarno nisam htela da u ovakvom izdanju izađem iz mladnog apartmana. Ali tren kasnije vrata su se silovito otvorila. Mladzila nije ni pokucala nakon što me je poslala ovamo da se presvučem.

„Oh, hvala bogu!“, ponovila je. „Karolina je malo manja od tebe pa joj to bolje stoji, ali bolje išta nego ništa. Možeš

li, molim te, još malo da uvučeš sise? Izgledaju kao da će da izlete.“

Iskolačila sam oči. Mladzila to nije ni primetila. A ja sam s druge strane toliko bila obuzeta ružnoćom ove farse od haljine da nisam odmah shvatila da se ona obukla. Znete da kažu *svaka mlada je lepa*? E, pa ko god da je to rekao bio je prosto ljubazan. Jednostavno to nije istina kad ženica od metar i po nosi osam slojeva tila. Izgledalo je kao da Pajper pokušava da prokrijumčari čitav razred petogodišnjih bale- rina pored obezbeđenja na aerodromu. Ali ona barem nije morala da stavi na glavu ovaj grozni šeširić.

Mladzila me je uhvatila za ruku. „Šta ti je to pozadi na ruci? Nikotinski flaster?“ Podigla je obe ruke mašući. „To mora da se skine.“

„To je *insulinska pumpica*. Ja sam dijabetičar.“

„Oh, onda će izgleda morati da ostane.“

„Pa, da. Čudna sam po tom pitanju. Volim da stojim uspravno i da ne padam u nesvest.“ Žena je bila neverovat- na. Zurila sam u nju u šoku. Kako neko može da ima tako užasne manire? Primetila je to i pobrkala moj zaprepašćeni izraz sa zadivljenošću.

Zavrtela se. „Božanstvena je, zar ne?“, upitala je. „Nema dve takve.“

„I ja bih to rekao“, Elajdža je promrmljao iza mene.

„Stvarno je... posebna.“ Nasmejala sam se.

Kler, mladina pomoćnica, pokucala je na otvorena vrata. Oči su joj se razrogačile kad me je videla.

„Nekako su me nagovorili da zamenim jednu od deve- ruša“, ponudila sam objašnjenje.

„Da“, rekla je Pajper. „Lako sam je kupila pomenuvši da je moj tata najbolji prijatelj vlasnika časopisa za koji radi.“

Nisam sklona nasilju, ali došlo mi je da je tresnem. Kler me je pogledala saosećajno pre no što se okrenula nevesti. „Dame su završile sa potamnjivanjem tena. Imamo otprilike trideset minuta do početka ceremonije. Ako želiš da krenemo sa fotografisanjem, fotograf je spreman.“

Umalo sam zaboravila na sprej za potamnjivanje – srećom moja braća i ja nasledili smo pab od našeg oca Irca i lep ten od majke Italijanke, pa sam bila izuzeta od obaveznog mazanja kože.

Pajperin pogled pao je na moje grudi s uzdahom. „Moraćemo da promenimo raspored tako da budeš na samom kraju, što dalje od mene. Neću da pomisle da sam ravna ko daska.“

* * *

„Kler, ti si mi nova najbolja drugarica.“

Obično ne pijem kad radim, ali kad mi je Kler prosledila čašicu tekile – drugu za sat vremena – nije bilo šanse da je odbijem. Bistro piće, glatko i elegantno je kliznulo niz moj ezofagus i upalilo toplinu u stomaku. Fotografisanje devruša neposredno pre svadbe bilo je bolno. Pajper je lajala naredbe, ali srećom morala je u jednom trenutku da otrči u toalet. A kad je otišla, postarala sam se da Elajdža snimi gomilu prizora sa damama koje se smeše bez mene, jer ćemo jednu od tih slika iskoristiti za časopis.

Jedva sam čekala da iskočim iz ovog kostima. Ne samo da je bio grozan nego sam i umirala od vrućine a šeširić je bio pričvršćen gomilom šnala koje su mi čupale kosu. Barem sve ovo neće još dugo potrajati. Kad se ceremonija završi, preći ćemo na zajedničko fotografisanje i posle toga ću moći da

se presvučem. Možda ću se napiti večeras. Bog zna da sam danas već dala kilo mesa za časopis.

Šef sale došao je s travnjaka gde smo se slikali i najavio da je vreme za početak svečanosti. Pratila sam sa začelja grupu dok smo išli još jednim dugačkim hodnikom. Osećala sam se neprijatno bez Elajdže. Ali morao je da snimi mladu kako ide ka oltaru.

Kad smo došli do kapele, gomila kumova je već bila postrojena. Nije strašno da izgledaš idiotski kad svi oko tebe izgledaju isto, ali sasvim je druga stvar kad s tim treba da izađeš u javnost. Pogled mi je skakao s jednog na drugog muškarca u smokingu. Nekolicina njih pristojno su izgledali, većina je bila mojih godina. Ali kad sam stigla do poslednjeg u nizu, zamalo nisam prostenjala. Bio je to onaj zgodni momak od ranije sa azurnoplavim očima. Ispravila sam se, na tren zaboravivši kako sam obučena. Keli, jedina prijateljski nastrojena iz jata deveruša, okrenula se ka meni. „Daj da te upoznam sa momcima.“

„U redu.“

Povela me je alejom kumova. Prvi momak bio je Metju, drugi Harding. Trećeg je predstavila kao Teda, njemu sam posvetila malo više pažnje. Možda ću ako se ukaže prilika malo da porazgovaram s njim. Nikad nije naodmet da se čovek ponaša prijateljski prema članovima porodice velikog šefa. Stigli smo i do kraja reda i stali ispred azurnih očiju. Moj entuzijazam za celu priredbu bitno je porastao.

„A ovo je Vajlder. Tvoj partner na ceremoniji.“ Zapretila mu je prstom. „*Budi dobar.*“

Nacerio se. „Uvek sam dobar, ljubavi.“

Ooh... Te oči idu u paru sa britanskim akcentom.

Mladzila je pozvala Keli, pa se ova izvinila, ostavljajući me nasamo sa azurnim očima.

Momak kojem je ime izgleda bilo Vajlder odmerio me je od glave do pete. Pogled mu je pao na moju haljinu, zatim se podigao do glave gde je šeširić nalik unakaženom rogu nicao iz moje glave.

„Imala si ranije drugu haljinu. Dakle do nesreće je nedavno došlo.“

„Nesreće?“

Nacerio se i pokazao na šeširić. „Pretpostavljam da ispod imaš džinovsku čvorugu, pošto si pomislila da je dobra ideja da umesto one obučeš ovu haljinu.“

3

Sloun

„Je l' se ti to šališ?“ Ruke su mi poletele i podbočile kukove. „Ko još ima obraza da uvredi devojkicu koju je tek upoznao?“

„Ja...“ Nakezio se. „Šalio sam se, u stvari.“

„E, pa nije bilo smešno. Misliš da sam želela da obučem ovo... ovo...“ Ruke si mi zalepršale. „*Ovaj kostim?*“

Prišao nam je šef ceremonije. Sevnuo je pogledom niz hodnik i nazad. Pretpostavljam da je tražio mladu. „Je li sve u redu ovde?“, prošaputao je.

„Sve je okej.“

Pokazao je ka vratima. „Ljudi čekaju da ceremonija počne. Zidovi su tanki.“

Duboko sam uzdahnula i klimnula glavom. „Da, naravno. Izvinjavam se.“

Pogled mi je sleteo na momka koji je stajao pored mene, na mog partnera, izgleda. I dalje je imao seratorski osmeh i bio je očigledno ponosan na sebe. Ali dok sam nastavljala da se mrštim, odvojila sam trenutak da vidim ostatak nje-gove fizionomije pošto ranije nisam mogla da odvojim pogled od njegovih očiju. Kvadratna vilica, izražene jagodice,

besprekorno preplanuo ten – nisam znala da li je Mladzila naterala i muškarce da se prskaju, ali njegova boja bile je previše zlatnosmeđa da bi mogla da ima bilo koje drugo poreklo osim genetskog. Da ne pominjem, bio je visok – to mi je slabost – sa širokim ramenima i ... udahнула sam. *Prokletstvo, dasa je i mirisao dobro.*

Bila sam previše zauzeta buljenjem u njega pa nisam shvatila da i on mene gleda. Kad su nam se pogledi ponovo sreli, izvio je obrvu. „Sviđa ti se ono što vidiš?“

Uh. *Nadmen i nepristojan.* Zalepila sam lažni osmeh. „Da, šteta što nešto tako prijatno nema odgovarajuću ličnost.“

Umesto da se uvredi, nasmešio se. Ako uživa da ga vređaju, možda ćemo se i slagati, jer sad sam bila još više razdražena.

Vajlder je ispružio ruku. „Odakle si došla, Sloun?“

Iz nekog glupog razloga oklevala sam da mu pružim ruku. Mada je razlog postao očigledan kad smo se dodirnuli. Telo mi je uz potres oživelo. *Oh, gospode. Šest meseci ništa nisam osećala, a sad mi je ovaj momak zaljuljao čamac?* Na osnovu njegovog izgleda i nadmenog osmeha zaključila sam da je zaljuljao gomile čamaca.

Gomile? Da li sam se stvarno tako u mislima izrazila? Šta mi je? Da li su to neki odjeci engleskih uticaja?

Vajlder je doneo svoju ruku usnama i poljubio je. Ovoga puta epicentar potresa bio je malo niže... nakašljala sam se. „Zamenjujem deverušu koja je imala hitan slučaj u porodici.“

„Mora biti da mi je onda ovo srećan dan.“

„Da, srećan za tebe. Majka mladine bliske prijateljice je na aparatima za održavanje života.“

„Jesi li uvek tako oštra, drska i otresita?“

„Samo kad je prvo što izađe iz usta sagovornika uvreda.“

Opet je podigao pogled do moje glave. „Da li je to tvoja prirodna boja kose?“

I to je rekao sa jakim britanskim akcentom. „Zašto samo pojedine reči izgovaraš sa tim naglaskom?“

„Zato što sam Amerikanac. Pa, tehnički gledano imam dvojno državljanstvo. Ali živim u Londonu poslednjih deset godina.“

I dalje mi je ruka bila u njegovoj. Pokazala sam pogledom ka njoj. „Hoćeš li da je pustiš?“

Nasmešio se i isprepleo prste s mojima. „Možda kasnije. Ne bih voleo da ponovo pobegneš, kao što si ranije uradila.“

„Nisam pobešla. Morala sam da odem drugde.“

„A sada si ...“ Stegao je naše spojene prste. „Ovde. I toga ću se držati.“

I mada je bio nadmen i nepristojan, bilo je nečeg začuđujuće umiljatog kod njega. Nisam mogla tačno da odredim zašto sam imala takav utisak. Možda samo zbog tog akcenta.

„Jesi li prijatelj mlade ili mladoženje?“, upitala sam.

„Rupa u glavi morala bi da mi bude veća od tvog šeširića da bih bio prijatelj Pajper. Ejden je moj drug sa koledža. Ne znam kako je podnosi.“

„Otkud znaš da ja nisam Pajperina prijateljica?“

„Imaš ukusa, očigledno. Privlačan sam ti.“

Prsla sam u smeh. „Pun si sebe?“

„Možda, ali ne lažem, govorim ono što vidim.“

„Mnogo si privlačniji kad ćutiš.“ Izvukla sam ruku iz njegovog stiska i pogledala naokolo. „Pitam se imaju li sredstvo za dezinfekciju ruku ovde?“

Baš tada, začula se muzika i utišala našu igru uvreda. Nekoliko minuta kasnije, krenula sam ka oltaru pod ruku s Azurnim Očima. Dok smo išli obavezujuće sporim korakom, gledala sam po predivnoj prostoriji – punoj cveća i doteranih ljudi – i zapitala sam se: „Šta me je navelo da toliko zavolim venčanja? Kako sam mogla da pomislim da je ova inscenirana obmana magična?“

Na pola puta do oltara pogled mi se sreo sa Elajdžinim. Obrve su mu se podigle maltene do linije kose kad je video muškarca pored mene. Iznenadjenje je smenio lukav kez. Krišom je pokazao podignut palac. Ali izgleda da to nije uradio dovoljno diskretno.

Vajlder se nagnuo i prošaputao: „Tvoj prijatelj izražava odobravanje.“

Odgovorila sam kroz ušćereni osmeh. „Izeš mi gaće.“

Nasmejao se. „To ćemo da uradimo kasnije, ljubavi.“

* * *

„Da li si za ples?“

Dva sata kasnije bila sam ponovo u svojoj crnoj haljini za stolom sa gomilom neznanaca. Digla sam pogled i zatekla Vajldera sa iskricama u očima.

„Ne, hvala.“ Skrenula sam pogled.

Nepokoleban odbijanjem, seo je pored mene na prazno Elajdžino mesto. „Ne znaš da igraš?“

Odmahnula sam glavom. „Da li ikad išta pozitivno izađe iz tvojih usta? Za pet minuta koliko smo ukupno u životu razgovarali, uvredljivo si se izrazio o mom izgledu u onoj haljini, pitao me da li farbam kosu, a sad te zanima da li sam katastrofa na plesnom podijumu?“

„Nisam se izrazio uvredljivo o tome kako ti izgledaš. Rekao sam da je haljina grozna, a to i jeste istina. Ti bi dobro izgledala u bilo kom izdanju.“

Rukom sam pomerila uvo kao u gestu da nisam dobro čula. „Da li je to... bio kompliment?“

„I ranije bih ti uputio jedan sličan da si mi dozvolila. Zanimala me je tvoja boja kose jer je lepa.“

„A lepo je samo ako je prirodno?“

Nasmešio se. „Da li je dasa s kojim si tvoj momak?“

„Šta se to tebe tiče?“

„Imam mnogo loših navika, ali ne nabacujem se ženi koja je u ozbiljnoj ljubavnoj vezi.“

Izvila sam obrvu. „Znači ovako izgleda kad se udvaraš? Mislim da ti treba poduka o ženama.“

„To mi definitivno ne treba.“ Uzeo me je za ruku, ustao i povukao za sobom. „Igraj sa mnom, lepotice.“

Bože, da li sam toliko glupa da će jedno oslovljavanje sa *lepotice* izbrisati uvrede? *Ne, ne, nisam*. Ma koliko mi se telo zažarilo od blizine tog momka. „Preskočiću to ovoga puta.“

„Dozvoli da te častim pićem.“

„Pića su besplatna.“

„Da donesem onda dva.“

Nisam mogla da se ne nasmejem. „Jedno. Ali samo zato što je moj pratilac nestao pre pola sata sa muškarcem koji je lepši od mene, pa mi je dosadno.“

„Dobro je to znati.“ Ponovo je isprepleo prste s mojima i poveo me ka jednom od šankova.

„Šta da naručim za tebe?“

„Samo vodu, hvala.“

„A zašto ne uzmeš nešto sa alkoholom?“

„Jer sam tehnički gledano na poslu.“

Vajlderu su se obrve nabrale. „A šta radiš?“

„Izveštavam sa venčanja za časopis.“

„Za koji?“

„Za *Nevestu*.“

„Oh.“

„Ne brini, verovatno neću pomenuti nepristojnog kuma u svom članku. Imam običaj da se usredsredim na mladu i mladoženju. Ili barem na detalje venčanja kao što su cveće, sala i haljine.“

Zastao je. „Pisaćeš o haljinama?“

Nasmejala sam se. „U pravu si. Kad bolje razmislim, možda je bolja tema nepristojni kum.“

„Šta obično piješ, kad ne radiš?“

„Tekilu.“

„Jesi li probala sijestu?“

„Dve mere tekile, po jedna mera kamparija i soka od grejpfruta, limete i šećerni sirup.“

Klimnuo je glavom. „To ti je omiljeno piće?“

Odmahnula sam glavom. „Ne, više sam za tekilu sa sodom, ne volim zaslađena pića. Šećer volim u obliku kolača i torti. Ali imamo bar u vlasništvu porodice. Radila sam za šankom tokom cele srednje škole i fakulteta, a nekako se još uvek tamo nađem nekoliko dana nedeljno.“

Vajlder je klimnuo glavom. Okrenuo se barmenu i naručio džin tonik i tekilu sa sodom.

Uzela sam čašu kad ju je pružio. „Nisam ti to tražila.“

„Znam.“

„Pa, zašto mi je onda u ruci?“

„Doneo sam odluku da si za danas završila sa poslom.“

„Je li tako? Ti si doneo odluku?“

Otpio je piće. „Da.“

„A ko ti je dao to pravo? Da donosiš odluke u moje ime?“

„Mislim da si zaslužila da ranije završiš s poslom nakon što su te naterali da obučeš onu groznu haljinu i da trpiš mene kao partnera.“

„Otkud znaš da me je Pajper naterala da to uradim?“

„Ona to radi svima. Šta misliš kako je moj siroti drugar Ejden završio pred oltarom?“

„Zašto joj tvoj drugar dozvoljava da ga maltretira?“

Vajlder je slegnuo ramenima. „Nemam pojma. Možda voli tu vrstu odnosa – da mu žena šefuje sve vreme.“

„A ti nisi taj tip?“

Pogled mu se sreo s mojim a uglovi usana su se izvili. „Ne smetaju mi žene koje preuzimaju inicijativu. Ali definitivno ima situacija u kojima ja volim da vodim glavnu reč.“

Mislim da je možda bio u pravu što se tiče stanja moje glave, jer sam se od njegovog tona zajapurila. Nije bilo neodumica na šta se odnosilo ono što je rekao, barem ne u mojoj nevaljalosti svesti. Htela sam da se smirim. Otpila sam piće – i to malo previše, zaboravivši da mi je dao tekilu. U mešavini je bilo više tekile nego sode. Još nekoliko gutljaja i reaktiviralo se ono uzbuđenje koje me je ranije uhvatilo.

„I zašto si se preselio u London?“, upitala sam.

„Moj otac je odavde, a moja majka je iz Kembridža. Razveli su se. Razbolela se kad sam bio na poslednjoj godini fakulteta, vratila se u Englesku da bude bliže svojoj porodici. Imam tamo polubrata, i kad je majka preminula, prihvatio sam posao koji mi je ponuđen u Londonu da bih mogao da budem s njim. Otada sam tamo.“

„Primi moje saučešće.“

Klimnuo je glavom i skrenuo pogled. „Reci mi kakav je to posao koji zahteva da oblačiš grozne haljine i trpiš žene poput Pajper?“

Nasmešila sam se. „Nisu to zahtevi posla, ali porodica mlade je bliska sa gazdom kompanije koja je vlasnik časopisa za koji radim, pa sam pomislila da bi trebalo da budem kooperativna kad me je zamolila da joj pomognem. Obično samo prisustvujem slavlju i pišem o tome za magazin. Izveštavamo o jednom venčanju mesečno na šest strana. Elajdža, momak koji je sa mnom, on je fotograf. Mi smo neka vrsta ekipe. Takođe vodim društvene medije i *Jutjub* kanal časopisa, tako da nam zaduženja idu ruku pod ruku.“

„Imaš sreće što te Pajper nije ofarbala u narandžasto.“

Sakrila sam dlanom smeh. „Stvarno su bile narandžaste kad su izašle napolje da se slikaju, zar ne?“

„U onim purpurnim haljinama izgledale su kao deset Vajolet Boregard koje su pojele Umpa Lumpe.“

Nasmejala sam se. „Tvoja iskrenost je zabavna kad nije usmerena na mene.“

Pogled mu je pao na moje usne. „Sviđa mi se kad se smeješ.“

Gard mi je previše brzo padao, pa sam usmerila razgovor ponovo na temu posla. „Ponekad u člancima citiram goste. Da li bi hteo da izjaviš nešto?“

Nasmešio se. „To verovatno nije dobra ideja ako ti je šef prijatelj nevestine porodice.“

„To je istina.“

„Da li ti je šef kreten pa misliš da moraš dodatno da se potrudiš s mladom?“

„Nije, barem koliko ja znam. On je više šef šefa mog šefa. U stvari, ne poznajem ga, osim što me pomalo plaši zbog svog položaja i načina na koji mi se obraća. Veoma je direktan.“

Vajlder se nasmešio. „Znam taj tip ljudi.“ Ispružio je ruku. „Igraj sa mnom.“

Tekila me je udarila u glavu pa sam pomislila *zašto da ne?* Progutala sam ostatak pića i stavila čašu na šank. „Ma, jebiga. Važi.“

Nasmejao se. „Nemoj samo da se previše raduješ.“

Vajlder me je poveo ka plesnom podijumu. Uzeo me je za ruku, drugom rukom obujmio oko struka i privukao k sebi. Pogledala sam ga.

„Šta je sad?“

„Kad plešeš s nekim koga si tek upoznao pristojno je da ostaviš mesta za Gospoda.“

Usna mu se trznula. „Molim?“

„Išla sam u katoličku školu. Nekoliko puta godišnje imale smo igranke na koje su i mladići pozivani a kad bi dežurna nastavnica primetila da nam se tela dodiruju, govorila bi: 'Ostavite mesta za Gospoda.'“

Nasmešio se. „E, pa, izbacujem Gospoda iz ovog plesa. Previše si dobra da bih ostavio i milimetar prostora.“

To je možda bila prva stvar u vezi sa kojom smo se složili. Dodir Vajlderovog tela bio je predivan. I naravno da nije bilo iznenađenje što je umeo da pleše. Držao me je smelo a koraci su savršeno pratili muziku, puštajući moj mozak da razmišlja o *drugim stvarima* u kojima je dobar. Držao me je tako čvrsto da sam morala da izvijem vrat da bih mogla da ga gledam dok mu se obraćam. „Kad se vraćaš u Englesku?“

„Prekosutra. Hoću li ti nedostajati?“

„Isto koliko i ja tebi.“

Nasmešio se. „Dakle, mnogo.“

Zavrteo nas je. „Reci mi, Sloun. Šta bi radila večeras da nisi na poslu?“

„Verovatno bih pomagala braći u baru.“

„A ne bi izašla u provod s momkom?“

Namrštila sam se. „Ne više.“

„Zvuči kao da tu imamo priču.“

„Zar nije uvek tako?“

„Pa, da.“

Nisam htela s njim da podelim tu priču. Uzvratila sam istim pitanjem. „A šta ćeš ti da radiš?“

„Krstariću ulicama u potrazi za mlađim bratom koji se iskrao.“

Nisam očekivala da će to reći. Ali izmamio mi je osmeh. „Ja imam dva starija brata. Išli su da me traže par puta.“

Izraz lica bio mu je pun nade. „I naučila si lekciju?“

„Naučila sam da me je teže uhvatiti kad prokrijumčarim momka u sobu nego kad se iskradem da se sastanem s njim.“

Vajlder se namrštio. „Sjajno.“

Nasmejala sam se. „Koliko godina ima tvoj brat?“

„Petnaest ali ponaša se kao da mu je dvadeset pet.“

„Imam nećaku kojoj je četrnaest godina. Razumem te.“

Elajdža je došao na plesni podijum. „Hej, da li je...“ Iznenadio se kad je izbliza pogledao Vajldera. „Opa, sad shvatam šta si htela da kažeš o tim očima.“

Vajlder se nacerio. „Raspravljáš o mom izgledu sa prijateljima?“

Ignorisala sam taj komentar i obratila sam se Elajdži. „Šta si hteo da me pitaš?“

„Oh, da li je kod tebe tiket sa garderobe? Tamo sam ostavio fotografsku opremu.“

„U tašni mi je. Zašto?“

„Trebá mi nešto iz torbe.“ Primitila sam da ga slatki momak s kojim je ranije razgovarao nestrpljivo čeka na ivici plesnog podijuma. Malo sam se plašila da ga pitam šta mu treba.

„Doneću ti je.“ Htela sam da se odvojim od Vajldera, ali on je pojačao stisak.

„Da li ti je tašnica na stolu?“, upitao je.

„Da.“

Vajlder je podigao bradu ka Elajdži. „Uzmi to sam, družé, molim te.“

Elajdži su oči zaiskrile. „Nema problema.“ Mahnuo je u znak pozdrava i otišao u žurbi.

„Šta to radiš?“, upitala sam Vajldera.

„Plešem.“

„Ne možeš da kažeš nekome da je u redu da mi pretura po tašni.“

„Puna je tajni?“

„Ne, ali nije u tome stvar.“

Slegnuo je ramenima. „U redu. U čemu je onda stvar?“

„To je prosto nepristojno. To je moja tašna.“

Vajlder me je pogledao u oči. „Nisam mogao da te pustim.“

Bila sam iznervirana ali polaskana. I pripita. I... Stvarno mi je prijalo kako me je držao. Što je značilo da moram malo da se odmaknem od njega – da napravim mesta za Gospoda i da sačuvam malo zdravog razuma. Odmahnula sam glavom i izmigoljila se iz njegovog stiska. „Trebalo mi još jedno piće.“

„Idem s tobom.“

„Ne treba mi pratnja.“

„A drug u piću?“

Oklevala sam.

„Poznaješ li ovde nekoga osim mene i ljupke neveste?“

„Ne, ali...“

Vajlder je popustio stisak oko mog struka samo da bi me uhvatio za ruku i povukao. „Hajde, samo jedno piće. Pristojno ću se ponašati.“

Nisam bila siguran da je dobra ideja da popijem još jedno piće s tim muškarcem.

Što je značilo da je to više nego loša ideja.

A to treće koje smo popili, ono me je patosiralo u garde-robi među ostavljenim kaputima...